

Voor Tiekje

Dit boek draag ik op aan mijn aller-aller-allerliefste vriendinnetje ter wereld en omstreken, Tiekje Abraham, met wie ik in het echt avontuurtjes beleef.

Na het geweldige succes van Doortje Domoortje deel 1, ik heb er 6(zes) verkocht, is het me duidelijk geworden, dat de wereld snakt naar een vervolg daarop.

Ik heb plezier in het schrijven, en het maken van de tekeningen. Dat is het geheim van mijn succes, en mijn beloning.

Hoofdstuk 1 gaat gewoon verder waar deel 1 eindigde.

Nog steeds zijn veel van de gebeurtenissen echt gebeurd in het Zeist van de jaren '50 en '60.

Ook bega ik nog dagelijks flaters, die ik dan via Doortje wereldkundig kan maken.

Achter in dit boek is een lijst met namen opgenomen,

Dit is handig voor degene die deel 1 (nog) niet heeft gelezen.

Eerlijk gezegd, heb ik het ook voor mijzelf gedaan;... onthouden is niet mijn sterkste punt....

Veel (voor-) leesplezier toegewenst,

Frans Abraham (Brammetje)

Voorwoord van Doortje

‘Hallo, hier ben ik weer... Ben je nu blij?’

Dat zegt mijn bazinnetje Diny vaak wanneer ze baasje Bram begroet.

Mijn bijnaam is Domoortje, omdat ik nogal eens flaters sla.

Dat heb ik niet van een vreemde; Bram is mijn grote voorbeeld.

Net als hij haal ik links en rechts door elkaar, heb ik reeds hoogtevrees op een A4'tje, en zie ik niet zo goed diepte.

Door dit laatste struikel ik opvallend vaak. Maar volgens Flupke, mijn boezemvriend, kan het ook te wijten zijn aan mijn onhandigheid, of liever:aan mijn onvoetigheid.

Ik vraag veel, maar dikwijls probeer ik ook zelf een oplossing te bedenken. Dat leidt tot menig onverwacht resultaat.

Sedert Flupke mij heeft leren lezen en schrijven, hoef ik me niet meer louter te bedienen van gebarentaal.

Gelukkig kunnen kleine kinderen en oudere mensen ons verstaan.

Mogelijk staan zij,door de onvolledigheid van hun gebit, meer open voor signalen uit onze poezenwereld.

Voor iedereen die kan lezen, zou ik zeggen: Duik in dit boek, en leer van mij, dat gelukkig zijn in dit leven een keuze is....

Veel liefs,
Doortje Abraham

Hoofdstuk 1

Doortje en Flupke regelen een blind date

‘Hé Flup, moeten we niet een andere kant op?’

‘Nee jochie, we hoeven Iris en Liesbeth niet op te halen.’

‘Maar, het is al bijna donker. We kunnen ze toch niet alleen over straat laten gaan?’

‘Dat gebeurt ook niet Door, want ze zijn er al. Dus we gaan vóór het parkje naar rechts.’

‘Hoe weet je dat eigenlijk, Flup?’

‘Ik heb Jacqueline aan de lijn gehad.’

‘Wanneer dan?’

‘Vanmiddag, terwijl jij je schoonheidsslaapje genoot. Ik wilde je niet storen. En, toen je wakker was, heb ik er niet direct aan gedacht.’

‘Dat snap ik.. Je was ook zo lang druk in de badkamer.’

‘Zeg jij maar niks, jochie. Volgens mij heb je wel een kwartier gedoucht, als het niet langer is. Wat ruik je trouwens weer zoet.’

‘Vies?’

‘Nee, zoet.’

‘Oh ja, ik ben allergisch voor deodorant. Dus heb ik me maar flink gepoederd met babypoeder.’

‘Weet ik Doortje. De vloer van de badkamer leek wel een skihelling. Ik plaagde je alleen maar; je ruikt best wel lekker.’

‘Zeg Flup, met wie dans je nu af volgende maand?’

‘Ik denk met Liesbeth, of met Jacqueline ... of met Eline. Er zijn minder jongens dan meisjes op les. Maar dat zal Joke wel beslissen.’

‘En Eline, komt die ook oefenen?’

‘Misschien wel, misschien niet. Jacqueline zou haar bellen.’

Bij binnenkomst worden Doortje en Flupke hartelijk begroet.

Francoise, het zusje van Jacqueline, is er ook.

Flupke is geheel in zijn element.

‘Zo,’ zegt hij, ‘de eerste vier zoenen heb ik binnen. Is Eline er nog niet?’

‘Nee,’ antwoordt Jacqueline. ‘En die komt ook niet. Het is gisteren een beetje laat geworden. Nu slaapt ze uit. Ze heeft altijd tamelijk veel slaap nodig.’

‘Aha,’ zegt Doortje, ‘ik snap het al. Ze is een echte slaapmuts.’

Daar moeten de anderen erg om lachen.

‘Wat heb ik nu weer verkeerd gezegd?’ vraagt Doortje.

Iris legt uit dat je dat beter niet kunt zeggen. ‘Het woord “muts” betekent ook dat iemand nogal truttig is.’

‘Poeh hé,’ zegt Doortje. ‘Wat ingewikkeld allemaal.’

‘Helemaal niet,’ meent Jacqueline. ‘Blijf jij maar gewoon jezelf.’

‘Precies,’ zegt Liesbeth. ‘We zijn al gewend aan die uitflapjes van jou.’

Francoise vraagt: ‘Zullen we maar beginnen met koffie?’

Dat vinden ze allemaal een goed idee.

‘Wat ik me afvraag,’ zegt Doortje terwijl hij zijn kopje neerzet, ‘is het hier niet een beetje klein om goed te oefenen?’

Jacqueline antwoordt: ‘Dat heb je goed gezien. Straks gaan we naar beneden. Onze baas en bazin zijn met hun kind op visite bij haar ouders. Dat is helemaal in België. Die komen pas diep in de nacht terug.’

‘Waar in België, als ik vragen mag?’ wil Flupke weten.

Francoise antwoordt: ‘In Maria-Ter-Heide.’

‘Oh, dat ken ik,’ zegt Flupke. ‘Dat is vlakbij Sint-Job-in-’t-Goor waar ik geboren ben. Het is maar een kilometer of drie via de Sint-Jobsesteenweg.’

‘Ze maken daar ook van alles kwijt, hè? Die Belgen,’ merkt Doortje op.

‘Waar slaat dat nou weer op?’ vraagt Flupke.

‘Wel,’ antwoordt Doortje, ‘je zegt net zelf: de Sint-Jobsesteen-weg!’

Daar moeten ze allen, inclusief Flupke, weer erg om lachen.

‘Tjonge,’ zegt Flupke, ‘je kunt wel merken dat je bent uitgeslapen Door. Je wordt veel te bijdehand.’

Liesbeth klopt Flupke op zijn schouder.

‘Wat is de wereld toch klein, hè Flupke?’

‘Zeker weten,’ beaamt Flupke.

‘Kom,’ zegt Jacqueline en klapt als een schooljuf in de handen, ‘we gaan oefenen.’

‘Gaan jullie maar vast,’ zegt Françoise, ‘dan zet ik ondertussen nieuwe koffie.’

‘Dat is lief van je, zusje. Oké dan, op naar ons danszaaltje.’

Beneden blijkt dat alle dure meubels al aan de kant staan. De kamer heeft daardoor een geweldig grote lege parketvloer. Ruimte zat om te oefenen.

Liesbeth geeft Doortje een knipoogje en zegt: ‘We hebben alle kostbare breekbare spullen maar veilig weggezet.’

Jacqueline heeft de cd met dansmuziek, die Joke had aanbevolen, gekocht.

‘Zitten alle passen er een beetje in?’ vraagt Flupke.

Doortje en Iris knikken ja. De anderen geven toe, dat het hier en daar nogal schort.

Iris vraagt: ‘Zullen Doortje en ik het dan bij elke dans eerst voordoen?’

‘Ja,’ vult Doortje aan, ‘en dan ook eerst zonder muziek?’

Dat plan valt in goede aarde.

Ze oefenen de ene dans na de andere. Doortje en Flupke dansen afwisselend met elk van de dames. Ook Françoise mag af en toe meedoen. Het is al rond 21 uur wanneer ze stoppen.

‘Nou,’ zegt Liesbeth, ‘als we nu niet slagen, dan weet ik het niet meer.’

‘Jullie hebben vast wel trek,’ zegt Jacqueline. ‘Wat dachten jullie van frietjes met croquetjes?’

Een luid gejuich is het antwoord.

‘Goed,’ zegt ze. ‘Ik stel voor dat Liesbeth en ik gaan bakken. Willen jullie dan de kamer weer in orde brengen? Françoise weet waar alles behoort te staan.’

Zo gezegd, zo gedaan.

‘Heeft iedereen genoeg gegeten?’ vraagt Jacqueline.

Allen knikken bevestigend.

‘Er is nog één croquetje over,’ gaat ze verder. ‘Kun jij dat nog op, Doortje? Jij bent nog in de groei, toch?’

‘Wel,’ antwoordt Doortje, ‘ik doe het voor jou. Het is allemaal zo lekker. Dat gaat me wel lukken.’

‘Dat is lief van je,’ zegt Liesbeth.

‘Tjonge,’ zegt Iris vol bewondering, ‘wat kun jij eten Doortje. Om jaloers op te worden; je komt geen grammetje aan.’

Flupke merkt op: ‘Nee, logisch; hij is altijd in beweging.’

Omdat ze daarna allemaal helpen met opruimen, zitten ze al snel aan de koffie.

‘En Françoise, hoe gaat het met darten?’ informeert Flupke.

‘Eerlijk gezegd, niet zo goed als ik hoopte. Op de dag van het kampioenschap keek ik scheel van de hoofdpijn. Hoe dan ook, ik werd tweede.’

‘Wel, dat is toch ook een geweldige prestatie,’ meent Liesbeth.

‘Zeker,’ zegt Jacqueline, ‘maar ze was toch wel even verdrietig.’

Doortje zegt: ‘Wat jammer voor je. Een goede manier om van een verdrietje af te komen, is door je in te spannen voor een ander.’

‘Als dat zou kunnen,’ zegt Françoise. ‘Doe maar een voorstel. Ik sta open voor suggesties.’

Doortje denk even na en zegt dan: ‘Ik weet al wat.’

Hij vertelt uitgebreid over Katja, die hij samen met Flupke heeft leren kennen.

‘Nu zoeken we voor haar een vlotte vrijgezelle vent. Je zou kunnen zeggen: Wij zijn van Katja een spons-snor.’

Daar moeten ze weer heerlijk om lachen.

‘Nee Doortje,’ zegt Iris. ‘Dat zeg je verkeerd; je bedoelt een sponsor.’

‘Oké dan, spons-snor of spons-oor. De bedoeling is duidelijk.’

Françoise springt op. ‘Hé Jacqueline, ik weet al iemand.’

‘Oh ja, wie dan?’

‘Die oude wiskundeleraar van onze bazin. Kom, hoe heet hij ook weer?’

Hij woont hier vlakbij op de Roemer Visscherlaan.’

‘Je bedoelt: Meneer van Dalen?’

‘Ja precies. Koentje van Dalen. Moet een toffe vent zijn, want onze bazin was vroeger verliefd op hem,’ gaat Françoise verder.

‘Hij is nog niet zo lang met pensioen. Dus qua leeftijd zit het goed, zusje,’ zegt Jacqueline bedachtzaam.

‘Wacht eens even,’ zegt Françoise, ‘Koen rookt wel, schiet me nu ineens te binnen.’

‘*Nulla problema*,’ zegt Flupke, ‘Katja is ook pas begonnen.’

‘Ja,’ grapt Doortje, ‘ze heeft de cursus “rokers voor beginners” met succes afgelegd.’

Françoise lacht en zegt: ‘Gunst Doortje, je hebt gelijk; ik voel me nu al een stuk beter. Rest ons nog, die twee bij elkaar te brengen.’

‘Wel,’ zegt Jacqueline, ‘laten we beginnen Doortje en Flupke met Koen in contact te brengen.’

‘Hoe stel je je dat voor?’ wil Liesbeth weten.

‘Laat dat maar aan mij over,’ antwoordt Jacqueline. ‘Hij heeft twee poezen, Dorien en Bettina. Met Dorien ben ik weleens gaan shoppen. Ik kan haar morgen opzoeken, en dan polsen of ze mee wil werken.’

‘Dan moeten we haar hier uitnodigen,’ stelt Françoise voor.

‘Bijvoorbeeld samen met Bettina, en tevens zorgen dat Doortje en Flupke er ook zijn.’

Iris heeft een idee. ‘Geef aan hen dinsdag iets mee. Dat heb je dan zogenaamd op dansles laten liggen. En dan komen Doortje en Flupke het woensdagavond brengen.’

‘Tof,’ zegt Jacqueline, ‘dat moet lukken.’

‘Zo ’ zegt Françoise, ‘nu iets anders. Zullen we een spelletje doen?’

‘Jottem, ik ben gek op spelletjes,’ zegt Doortje.

Liesbeth zegt: ‘Dat weten we Doortje, vooral met Iris.’

Daar wordt om gelachen. Doortje heeft echter niets door.

‘We dansen samen,’ zegt hij.

‘Ja,ja,’ zegt Jacqueline, ‘en dan mag je haar “stewig” vasthouden.’

Doortje kijkt Iris aan. Die bloost een beetje. Dan haalt hij zijn schouders op en zegt: ‘Ja natuurlijk houd ik haar vast. Ik leid haar.’

‘Kom,’ zegt Jacqueline, ‘wat doen we? Flupke, jij mag het voorstellen.’

Flupke denkt even na. ‘Wat dachten jullie van zeeslagje?’

Dat vinden de meisjes leuk.

Doortje vraagt: ‘Wat is zeeslagje?’

‘Leg jij dat maar even uit,’ zegt Françoise. ‘Dan haal ik ondertussen pennen en vierkantjespapier van beneden.’

Flupke legt het uit. ‘Bij zeeslagje teken je op papier twee grote vierkanten, van bijvoorbeeld 10 bij 10 vakjes. Het ene vierkant is voor jezelf, het andere gebruik je voor je tegenstander.

In je eigen vierkant teken je een aantal schepen. Niet echt, maar door middel van balkjes, horizontaal of verticaal.

Bijvoorbeeld een van 5 vakjes lang, een van 4, twee van 3, twee van 2 en twee van 1.

Bij de vakjes van elk vierkant zet je horizontaal de getallen 1 tot en met 10, en verticaal de letters A tot en met J. Op die manier krijgt ieder vakje een aanduiding. Bijvoorbeeld A3 of H10 of E7.

Kun je het tot zover volgen?’

‘Ja hoor, Flup. Oh, eh.. mag je de schepen leggen waar je wilt?’

‘Goed dat je dat vraagt Doortje. Je mag ze leggen waar je wilt, maar los van elkaar. Bovendien mogen ze niet met een punt elkaar raken.’

‘Oké, ga verder.’

‘Het is de bedoeling, zo snel mogelijk te ontdekken waar de schepen van je tegenstander liggen. Dat doe je door om de beurt een vakje te noemen. Ligt daar iets van een schip van je tegenstander, dan zegt die “raak.” Ligt er niets, dan zegt die “plons.” Op het vierkantje van je tegenstander maak je bij “raak” het vakje zwart, en bij “plons” zet je een kruisje in het vakje.’

‘Ik snap het,’ onderbreekt Doortje hem. ‘Anders weet je niet meer welke vakjes je al genoemd hebt.’

‘Goed zo, Doortje,’ zegt Iris.

‘Wel,’ besluit Flupke zijn toelichting, ‘degene die het eerst alle schepen van zijn tegenstander heeft ontdekt, heeft gewonnen.’

‘Spannend,’ meent Doortje.

Francoise is terug, en deelt pennen en papiertjes uit.

Liesbeth stelt voor om een competitie te houden. Iedereen speelt om de beurt tegen elk van de anderen.

Zo zijn ze urenlang zoet. De rest van de avond en het begin van de nacht hoor je afwisselend ‘raak’ en ‘plons’ roepen.

Tussendoor houden ze telkens een pauze, die net zolang duurt totdat iedereen zijn partijtje heeft uitgespeeld.

Rond half twee komt het gezin thuis.

‘Nu moeten we wat zachter doen,’ waarschuwt Jacqueline.

‘Hoezo zachter, ze kunnen ons toch niet horen?’ vraagt Liesbeth.

‘De ouders niet, maar het kind wel.’

‘Oh ja Jacqueline, dat was ik even vergeten.’

Wanneer ze eindelijk uitgespeeld zijn, is het al over drieën.

Iedereen zit een beetje stiekem te gapen onder het drinken van een laatste Slurp halfvol. Behalve Doortje.

‘Tjonge,’ zegt Liesbeth, ‘jij bent nog helemaal fit zo te zien.’

‘Jazeker,’ antwoordt Doortje, ‘ik hou van de nachten.’

Flupke voegt eraan toe: ‘Hij is onverwoestbaar, barst van de energie.’

Iris en Liesbeth mogen blijven slapen.

‘Dan kunnen we morgen nog lekker nakletsen,’ zegt Jacqueline.

‘Ja, en roddelen,’ zegt Iris. ‘Nee hoor, grapje,’ zegt ze er snel achteraan.

Doortje en Flupke nemen afscheid.

Op straat zegt Doortje: ‘Ik ben helemaal nat gezoend.’

‘Ja, lekker, hè?’ zegt Flupke.

‘Wat denk je Flup, zal die Koen een geschikte vriend voor Katja zijn?’

‘Afwachten jochie. De meisjes zijn nogal positief over hem.’

‘Dat is waar. Afgezien daarvan is Katja natuurlijk ook geen klein kind meer. We presenteren haar tenslotte alleen maar een mogelijke kandidaat om haar leven op te lekkeren.’

‘Precies Door. Kom op jochie, laten we ons snelle tempootje aanwenden om huiswaarts te keren. Ik hoor mijn bedje al roepen.’

Het is woensdagavond half negen. Het regent dat het giet.

Wanneer Doortje en Flupke bij Jacqueline aankomen, zijn ze behoorlijk nat. Normaal staat de deur op een kier. Nu niet, want ze komen zogenaamd onverwacht op bezoek.

‘Goed dat we het tasje in een plastic zak hebben gedaan, Flup.’

‘Inderdaad. Nu is het proper en droog gebleven.’

Flupke belt aan. De bazin doet open.

‘Hallo,’ zegt ze, ‘jullie komen vast voor de meisjes. Kom snel binnen.’

Weten jullie de weg?’

Doortje en Flupke knikken.

‘Nou, veel plezier jongens.’

Ze gaat de gang in, en Doortje en Flupke lopen de trap op.

Op de bovenste verdieping klopt Flupke op een deur.

‘Wie is daar?’ horen ze Francoise vragen.

‘Twee verzopen katjes,’ antwoordt Flupke.

Francoise opent de deur.

‘Hoi Doortje, hoi Flupke. Ga maar vast binnen, dan haal ik even handdoeken om jullie af te drogen.’

Binnen zit Jacqueline met twee onbekende poezinnen.

‘Hallo jongens, wat verschaft ons de eer?’ vraagt ze.

‘Dit,’ zegt Flupke en hij geeft haar de plastic zak.

‘Je was je tas gisteravond vergeten. Wij herkenden hem en wilde hem je geven, maar je was al weg. Omdat we Iris en Liesbeth eerst naar huis hebben gebracht, zijn we daarna niet meer gekomen. Mogelijk sliepen jullie vroeg.’

‘Wat lief van jullie,’ zegt Jacqueline. ‘Ik miste hem pas vanmorgen, omdat er wat toiletspullen inzitten. Dank jullie wel.’

‘Graag gedaan,’ zegt Flupke.

Jacqueline stelt hen voor aan Dorien en Bettina.

Francoise brengt twee grote handdoeken. Daarmee kunnen Doortje en Flupke zich afdrogen.

‘Jullie willen zeker wel koffie?’ vraagt Francoise.

Natuurlijk willen ze dat.

‘Wacht,’ zegt Jacqueline, ‘laat mij nu maar zetten. Flupke wil jij mij even helpen?’

‘Met alle genoegen,’ antwoordt Flupke. Hij verdwijnt met Jacqueline naar de keuken.

Doortje die met Francoise en de andere meisjes achterblijft, praat met hen wat over de danslessen.

Wanneer Jacqueline en Flupke even later terugkomen met de koffie, geeft Flupke een knipoogje naar Doortje. Doortje snapt dat die twee wat hebben bekokstoofd in de keuken.

Nadat ze allemaal voorzien zijn van koffie, brengt Jacqueline het gesprek op de baasjes. Ze vertelt hoe leuk die zijn. Flupke bevestigt het. ‘Zowel Jacqueline en Françoise als wij hebben het enorm getroffen met onze gastheer,’ zegt hij.

Jacqueline vraagt aan Dorien: ‘Hoe zit het eigenlijk met jullie baasje Koen?’

‘Oh perfect,’ antwoordt Dorien.

‘Ja,’ valt Bettina haar bij. ‘Vroeger zagen we hem voornamelijk in de weekenden en de vakanties. Daarbuiten was hij altijd druk voor school. Lessen voorbereiden, repetities nakijken, met schoolonderzoeken of examens bezig. En vooral veel vergaderingen.’

‘Maar dat is nu allemaal voorbij. Hij geniet van zijn vrijheid,’ zegt Dorien.

‘Is hij gelukkig?’ vraagt Doortje.

‘Gelukkig,’ herhaalt Bettina. ‘Ik denk het wel.. In ieder geval maakt hij een tevreden indruk. Hij doet regelmatig spelletjes met ons. Verder is hij ook heel gemakkelijk. Bijvoorbeeld wanneer een van ons jarig is, mogen we uitnodigen wie we willen.’

‘Maar,’ zegt Dorien, ‘ik denk toch dat hij iets mist.’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Bettina.

‘Wel, we kijken vaak samen tv met hem. Indien er dan een romantische film is met een happy end, kijkt hij soms verdrietig.’

‘Nu je het zegt, dat is zo,’ beaamt Bettina.

‘Misschien,’ oppert Doortje, ‘mist hij een volwassene in zijn leven. Hoe leuk hij het ook vindt om met jullie te spelen, hij zal toch wel eens iemand willen hebben om lekker mee te kletsen.’

Flupke doet er nog een schepje bovenop: ‘Of om mee te knuffelen.’

Dorien springt op. ‘Dat is het.. Hij mist een vrouw!’

‘Daar moet wat aan gedaan worden, toch?’ vraagt Jacqueline.

‘Eigenlijk wel, ja,’ zegt Dorien. ‘Maar wat, en hoe?’

‘Wel,’ zegt Jacqueline, ‘laat dat maar aan Flupke en Doortje over.’

‘Ja,’ zegt Doortje, ‘daarom zijn wij ook hier. Dat terugbrengen van dat tasje was maar een smoesje.’

‘Oh, zit dat zo,’ zegt Bettina lachend. ‘Stelletje samenzweerders.’

Flupke licht toe: ‘In oorlog en liefde is alles geoorloofd. Het was voor het goede doel.’

‘Ik stel voor,’ zegt Jacqueline, ‘dat jullie Flupke en Doortje uitnodigen, en met baasje Koen in contact brengen.’

‘Ja, geweldig,’ zegt Dorien enthousiast.

Ze krijgt er een kleurtje van. ‘Romantisch...’

Jacqueline zegt: ‘Nu even praktisch. Hoe doen we dat?’

Ze overleggen, en besluiten het zo te regelen, dat Doortje en Flupke bij baasje Koen komen.

‘Wij,’ zegt Bettina, ‘zullen dan zorgen, dat we er zogenaamd net toevallig even niet zijn.’

Dorien valt haar bij: ‘Ja, dan kunnen ze mooi kennis maken.’

‘Spannend,’ meent Francoise. ‘Wanneer gaat dat gebeuren?’

Bettina kijkt Dorien aan en zegt: ‘Volgens mij gaat hij morgen zijn beste vriend opzoeken.’

‘Klopt,’ zegt Dorien. ‘Dat is heel ver weg. Maar, vrijdag is hij thuis.’

Ze spreken af dat Doortje en Flupke vrijdagmiddag rond een uur of drie op bezoek zullen komen.

‘Mooi, dat gaan we vieren,’ zegt Jacqueline. ‘Flupke loop je even met mij mee?’

Even later komen Jacqueline en Flupke terug. Jacqueline draagt een schaal met zes grote stukken appeltaart. Flupke heeft een fles wijn in zijn handen.

Zodra iedereen voorzien is van appeltaart en wijn, wordt er eerst geproost.

‘Op de liefde,’ zegt Flupke.

‘Op de liefde,’ herhalen de anderen.

‘Tjonge,’ merkt Doortje op, ‘ik heb in deze maand al meer wijn gedronken dan in mijn hele leven ervoor.’

‘Als je het lekker vindt, trek ik nog wel een fles open,’ stelt Jacqueline voor.

‘Nee, dank je wel,’ zegt Doortje. ‘Eén glaasje is zat. Ik word er behoorlijk snel slaperig van.’

Flupke zegt: ‘Amai, ik haal ook maar eens een flesje wijn in huis.

Houdt hij tenminste even zijn mond.’

Doortje geeft Flupke een stompje op zijn arm.

Met een Belgisch accent zegt hij: ‘Allez vriend, niet te vrij hè?’

Jacqueline informeert lachend: ‘Hoe smaakt de appeltaart? Ik heb hem zelf gebakken.’

‘Dat mag je vaker doen,’ meent Bettina. ‘Hij smaakt verrukkelijk.’
Dat vinden de anderen ook.

Een uurtje later vinden Dorien en Bettina het tijd om naar huis te gaan. Jacqueline oppert: ‘Misschien is het een goed idee om Doortje en Flupke jullie te laten begeleiden.’

‘Ja,’ zegt Doortje, ‘dan weten we direct waar jullie huis woont.’
Flupke voegt eraan toe: ‘We hadden jullie sowieso niet alleen over straat laten gaan.’

‘Prima,’ zegt Jacqueline, ‘dat is dan geregeld.’

‘Jullie houden ons toch wel op de hoogte, hè?’ vraagt Francoise.

Dat belooft Dorien.

Dan nemen ze hartelijk afscheid.

Het is maar een klein stukje lopen naar het huis van Dorien en Bettina. Wanneer ze er zijn, zegt Flupke: ‘Kijk, het licht brandt nog.’

‘Oh ja,’ zegt Bettina, ‘Koen gaat nog uren niet naar bed.’

‘Wat spookt hij dan uit?’ vraagt Flupke.

‘Van alles,’ antwoordt Dorien. ‘Hij knutselt, tekent en schildert, loopt op een hardloopband., en hij doet een soort Oosterse training. Bettina, hoe heet dat ook alweer?’

‘Tai Chi.’

‘En dat doet hij allemaal ’s nachts?’

‘Ja Flupke. Overdag is hij met huishoudelijke dingen bezig, en ’s avonds is hij veel bij ons.’

‘Mooi zo,’ meent Flupke. ‘Hij zit tenminste niet achter de vrouwentongen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt Doortje.

‘Dat hij nog vol energie is,’ antwoordt Flupke.

‘En wat zijn vrouwentongen?’ wil Doortje ook nog weten.

‘Dat is een plant, met lange bladeren in de vorm van een tong.’

Bettina zegt: ‘Ik weet welke plant je bedoelt. Hij wordt ook wel sansevieria genoemd.’

‘Oké dames,’ zegt Flupke. ‘Hoe pakken we het vrijdag aan?’

‘Wel,’ zegt Bettina, ‘ik vond dat smoesje van dat tasje wel slim. Hier heb je mijn tasje. Dat heb ik dan vanavond zogenaamd bij Jacqueline laten liggen. Vrijdagmiddag brengen jullie het op weg naar huis even bij mij terug.’

‘Goed idee,’ meent Flupke. ‘Jullie zijn er dan natuurlijk toevallig niet.’
‘Precies,’ zegt Bettina. ‘Wij gaan om een uur of half drie naar het dorp om te winkelen.’

Doortje merkt op: ‘Dan zit je wel twee dagen zonder je toilettasje.’
‘Geen probleem,’ zegt Bettina. ‘Dan leen ik wel wat van Dorientje. Toch?’

‘Natuurlijk,’ antwoordt Dorien.

‘Nou, afgesproken dan,’ zegt Flupke. ‘Tot vrijdag, laat in de namiddag.’

‘Ja, en welterusten voor straks,’ voegt Doortje eraan toe.

‘Dank je,’ zegt Bettina. ‘Slapen jullie ook maar lekker.’

‘Dat zal wel lukken,’ zegt Doortje. ‘Ik ben nu al een beetje moe van de wijn. Dat werkt echt als een slaapmutsje.’

‘Dag Doortje, dag Flupke,’ zegt Dorien.

Doortje en Flupke gaan op weg naar huis.

Bij de hoek zwaaien ze nog even terug naar de meisjes.

‘Tjonge,’ zegt Flupke, ‘jij moe. Dat ben ik niet van je gewend.’

‘Klopt, maar die wijn maakt me echt rozig.’

‘Troost je Door, over een kwartiertje zijn we thuis. Dan kun je slapen zo lang als je wilt.’

‘Prima Flup. Ik denk dat ik regelmatig veel te weinig slaap. Af en toe pakt de natuur mij terug.’

‘Sapperdeflap Flup, wat een lekker weertje.’

‘Zeker jochie,’ beaamt Flupke. ‘het is ongekend warm voor half november.’

Ze lopen de Roemer Visscherlaan in. Flupke draagt het tasje van Bettina.

‘Weet jij nog welk huis het was?’ vraagt Flupke. ‘Bij daglicht ziet het er zo anders uit.’

‘Ja hoor Flup. In het licht van de lantaarnpaal heb ik duidelijk kunnen zien dat de voordeur groen is.’

‘Dan moet het hier zijn.’

‘Klopt, Flup. Het huisnummer is een veelvoud van dertien.’

‘Jij altijd met je dertien. Wat heb je toch met dertien?’

‘Alles Flupke, ik vind het gewoon het mooiste getal.’

Flupke belt aan. In het huis beweegt niets.

Net wanneer hij weer wil bellen, komt er een man aan de zijkant van het huis aanlopen.

‘Hallo, kom maar achterom.. Ik zit in de tuin.’

Doortje en Flupke lopen over het grindpad naar hem toe.

Ze stellen zich netjes voor.

Flupke zegt: ‘We komen voor Bettina. Kijk,’ zegt hij en haalt haar tasje tevoorschijn. ‘Dit was ze vergeten bij Jacqueline. Wij komen het op weg naar huis even brengen.’

Flupke bloost een beetje. Het is toch een leugentje.

Koen heeft niets in de gaten.

‘Wat aardig van jullie. Ze is met Dorientje naar het dorp. Het zou leuker zijn als je het zelf aan haar kunt geven. Dan kan ze je persoonlijk bedanken.’

‘Oh, maar we hebben alle tijd,’ haast Flupke zich te zeggen.

‘We kunnen wel wachten totdat ze weer terug is.’

‘Wel in dat geval, kom maar mee. Ik zal voor jullie wat te drinken halen.’

‘Graag, meneer,’ zegt Doortje.

Koen gaat hun voor naar de tuin achter het huis.

Er staan een tafel met een parasol en twee krukjes.

‘Wacht,’ zegt Koen, ‘ik pak er wat tuinstoelen bij.’

‘Hoeft niet,’ zegt Flupke. ‘Ik ga lekker in het gras zitten.’

‘Zoals je wilt. Wat mag het zijn?.. Slurp halfvol zeker?’

‘Helemaal goed,’ antwoordt Flupke.

‘Lekker, meneer,’ voegt Doortje eraan toe.

‘Nou zeg maar gewoon Koen, hoor. Jullie zitten niet bij mij in de klas.’

Hij gaat naar binnen, en komt weer snel terug met de Slurp.

‘Alsjeblieft jongens. Zelf zit ik aan de koffie. Dat drink ik gans de dag en nacht.’

‘Word je daar niet hyperactief van?’ informeert Flupke.

‘Nee, niet van deze koffie. Het is cafeïnevrije. Daar ben ik op overgegaan sinds ik niet meer lesgeef. Daarvoor was een beetje cafeïne wel handig om wakker te blijven. Mijn leerlingen waren altijd al zo vroeg wakker.’

‘Je gaf les in wiskunde. Heeft dat iets met rekenen te maken?’ wil Doortje weten.

‘Zeker wel. Maar het is meer dan dat. Wiskunde is ook een hulpvak bij vele andere vakken zoals biologie, natuurkunde, scheikunde, boekhouden, enzoverder.’

‘Kun je het ook gebruiken in het dagelijkse leven?’ vraagt Doortje.

‘Heel goed. Bijvoorbeeld bij het oplossen van problemen. Wiskunde helpt je om logisch over een probleem na te denken. En natuurlijk bij praktische berekeningen,’ voegt Koen eraan toe.

‘Ja,’ zegt Flupke, ‘de stelling van Piet Apegras.’

‘Ha, ha,’ lacht Koen. ‘Je bedoelt de stelling van Pythagoras.’

‘Wat is dat?’ vraagt Doortje.

‘Zeg jij het maar, Flupke,’ moedigt Koen hem aan.

‘Daarmee kun je in een rechthoekige driehoek de derde zijde uitrekenen, indien je de twee andere zijden kent.’

‘Zonder meten?’

‘Ja Door, zonder meten,’ antwoordt Flupke.

‘Sapperdeflap, dat wil ik ook wel leren,’ zegt Doortje.

‘Daar gaan we dan voor zorgen. Ik haal even pen en papier,’ zegt Koen. Hij loopt naar binnen.

‘Hoe weet jij dat allemaal, Flup?’

‘Oh, van het internet en uit de encyclopedie. Bram heeft zo’n encyclopedie in de boekenkast bij het raam staan. Het leest erg gemakkelijk, want er staan veel plaatjes bij. En,’ Flupke lacht even, ‘toevallig bestaat die ook nog eens, speciaal voor jou, uit dertien delen.’

‘Tjonge Flup, jij bent dus ook lekker nieuwsgierig.’

‘Laten we zeggen, dat ik net als jij een brede belangstelling heb.’

Koen komt terug, gaat zitten en zegt: 'Ik heb ook een liniaaltje meegenomen. Voordat ik die stelling uitleg, moet je twee dingen weten. Kwadrateren en worteltrekken. Dat zijn omgekeerde bewerkingen.'

'Klinkt moeilijk, Koen.'

'Dat valt wel mee hoor, Doortje.'

Wat is het omgekeerde van vermenigvuldigen?'

'Delen, lijkt me,' zegt Doortje.

'Goed zo, Door. Wel, zo is worteltrekken het omgekeerde van kwadrateren. Kwadrateren betekent een getal met zichzelf vermenigvuldigen. Bijvoorbeeld: $3 \times 3 = 9$. 9 is het kwadraat van 3. Of $10 \times 10 = 100$. 100 is het kwadraat van 10.

Wat is het kwadraat van 6?' vraagt Koen.

'Makkelijk zat,' zegt Doortje. ' $6 \times 6 = 36$, dus 36.'

'Prima, jij kunt goed hoofdrekennen. Nu omgekeerd. Bij worteltrekken weet je het getal niet, maar wel het kwadraat.

Bijvoorbeeld: 9 is het kwadraat van 3. Omgekeerd is 3 de wortel van 9. 100 is het kwadraat van 10. Omgekeerd is 10 de wortel van 100.'

'Ik denk dat ik het snap,' zegt Doortje. 'De wortel van 36 is 6, want $6 \times 6 = 36$. En... de wortel van 49 is 7, want $7 \times 7 = 49$.'

Koen zegt: 'Geweldig, jij hebt beslist aanleg voor wiskunde.'

'Komt het altijd mooi uit?' vraagt Doortje.

'Nee,' antwoordt Koen, 'meestal niet. Maar daar heb je een rekenmachine voor. De wortel van 10 bijvoorbeeld is een getal dat je niet kunt opschrijven. Maar met een rekenmachine vind je hoe groot het ongeveer is. Omdat ik het vaak ben tegengekomen, weet ik toevallig uit mijn hoofd dat het ongeveer 3,16 is. Maar $3,16 \times 3,16$ is niet precies 10. Het is een benadering.'

'Knap,' meent Doortje.

'Nu de stelling van Pythagoras,' zegt Koen.

Hij tekent een rechthoekige driehoek. Bij de ene rechthoekszijde zet hij 3, bij de andere 4. Dan geeft hij Doortje de liniaal.

'Meet maar eens de lengte van de schuine zijde.'

Doortje meet. 'Er komt 5 cm uit.'

'Schrijf die 5 maar bij de schuine zijde,' zegt Koen.

Doortje doet het.

'Schrijf nu eens bij elke zijde het kwadraat.'

Doortje schrijft: 9, 16 en 25.

‘Valt je wat op?’ vraagt Koen.

‘Jazeker; $9 + 16 = 25$.’

‘Klopt helemaal Doortje. Je had die 5 ook zonder meten kunnen uitrekenen. Dan doe je: $3 \times 3 = 9$, $4 \times 4 = 16$, $9 + 16 = 25$, en de wortel van 25 is 5. En als je nu de schuine zijde weet en een rechthoekszijde, kun je de onbekende rechthoekszijde uitrekenen. Kijk maar.’

Koen tekent nu een grotere rechthoekige driehoek. Bij de schuine zijde zet hij 13, bij een rechthoekszijde 5, en bij de andere een vraagteken.

‘Hoe lang is die onbekende rechthoekszijde?’ vraagt hij.

Doortje rekt hardop: ‘ $13 \times 13 = 169$, $5 \times 5 = 25$. Dan moet er nog $169 - 25 = 144$ bij voor die zijde die je niet weet. De wortel van 144 is.. 12.’

‘Helemaal goed,’ zegt Koen.

‘Toppie’ zegt Flupke en steekt zijn duim op.

‘Nou Koen, bedankt,’ zegt Doortje. ‘Nu maar een slokje Slurp om de worteltjes weg te spoelen,’

‘Ha, ha Doortje, jij bent een grappig kereltje.’

‘Tjonge,’ zegt Flupke, ‘wat is het hier rustig zeg.’

Hij geeft Doortje stiekem een knipoogje.

‘Krijg je wel eens visite Koen?’

‘Nee, eerlijk gezegd niet. Mijn moeder leeft niet meer. Mijn vader heb ik nooit gekend. Ik heb alleen een zusje. Ze is weliswaar één jaar ouder dan ik, maar kleiner... Vandaar: zus-je. Maar die woont van oktober tot juni in Australië. De rest van het jaar woont ze net over de grens in Duitsland.’

‘Dat is spijtig,’ meent Flupke.

‘Ja, het is helaas niet anders. Mijn beste vriend zie ik regelmatig. Hij woont in Zeeland. Ik zoek hem elke maand op en dan is het feest...’

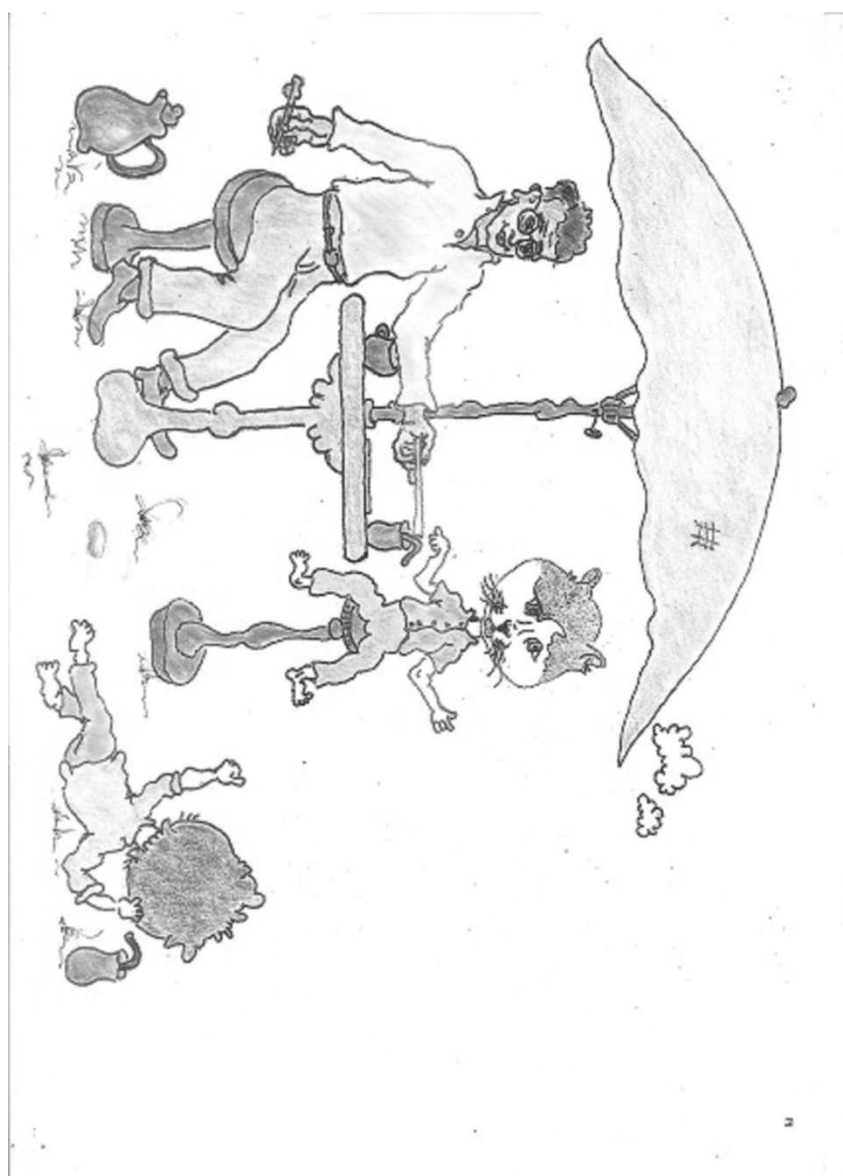
‘Ga je dan met het vliegtuig?’ wil Doortje weten.

‘Met het vliegtuig? Nee, hoezo?’

‘Doortje denkt waarschijnlijk dat Zeeland een land ver weg is,’ legt Flupke uit. ‘Nee Door, Zeeland is een provincie. Daar kun je met de auto of de trein naartoe.’

Koen lacht. ‘Ja, gelukkig wel. Mijn vriend heeft zelf geen auto.

Vandaar dat ik meestal naar hem toe ga.

Eigenlijk is Bruno de enige die hier weleens op bezoek komt. Hij woont wat huizen verderop. Maar hij is eerlijk gezegd nogal saai.'

Koen lacht ineens opnieuw.

'Die Bruno is zo overdreven beleefd. Als hij een neut wil, vraagt hij niet om je-never, maar om u-never.'

'Aha,' zegt Flupke, 'ik vat hem.'

'En jullie,' vraagt Koen, 'hoe goed kennen jullie Dorien en Bettina?'

Doortje schrikt. Hij trekt aan zijn linkeroorlel(Zodoende weet Flupke dat hij niet de hele waarheid gaat vertellen).

'Wel eh, eh... vaag,' zegt hij.

Nu krijgt Doortje een beetje een rode kleur. Hij vindt het maar niks om te jokken tegen zo'n aardige man.

'Wel,' zegt Koen, 'daar komt dan nu verbetering in. Ik hoor het grint knarsen. Volgens mij zijn de meiden daar.'

En ja hoor; daar komen Dorien en Bettina aangelopen.

'Hoi Koen,' zeggen ze.

'Hoi meiden, wat zijn jullie vroeg terug.'

'Ja,' zegt Dorien snel. 'Het is zulk mooi weer. Eigenlijk zonde om te winkelen. We besloten liever in de zon te gaan zitten.'

'Je hebt bezoek zie ik,' merkt Bettina schijnheilig op.

'Klopt, ze zijn hier voor jullie. Dit zijn Doortje en Flupke. Ze kwamen iets terugbrengen wat jij ergens hebt laten liggen, Bettina.'

'Oh, ik weet het al... mijn toilettas. Geweldig!'

Ze geven elkaar de hand en stellen zich voor.

Flupke geeft Bettina haar tasje terug.

'Hartelijk bedankt.. eh... Flusky.'

'Nee.. Flupke,' zegt Flupke.

'Nou jongens,' zegt Koen, 'dat moet gevierd worden. Wie wil er géén ijs?'

Niemand reageert.

'Dat dacht ik al. Bettina wil jij me even helpen?'

'Ja, dat is goed.'

Zodra Koen met Bettina weg is, zegt Doortje: 'Poeh hé, dat is goed verlopen. Eigenlijk helemaal niks om zo te jokken, en zeker niet tegen Koen.'

‘Nee, dat snap ik,’ zegt Dorien. ‘Maar.. het is voor het goede doel. En,’ fluistert ze nu, ‘hoe vinden jullie hem? Geschikt voor Katja?’
‘Honderd percent,’ antwoordt Flupke.
‘Zeker, heel geschikt,’ beaamt Doortje.
‘Sst,’ waarschuwt Dorien, ‘daar is Koen...’
Koen en Bettina komen terug met vijf grote soepkommen met ijs. Bettina vraagt: ‘Wie wil er slagroom, wie wil er aardbeiensap op? Allebei mag ook,’ voegt ze eraan toe.
Dat wordt dus ijs met slagroom én aardbeiensap.
‘Vandaag geen dieet,’ zegt Dorien en klopt op haar buikje.
Doortje klopt ook op zijn buikje en zegt: ‘Ik ben er wel eentje die eet.’
‘Ja’ valt Flupke hem bij, ‘iemand die dieet, die eet niet en iemand die eet, die dieet niet.’
‘Tjonge,’ zegt Koen, ‘jullie zijn lekker op dreef zeg.’

Wanneer het ijs op is, en ze nog wat koffie hebben gedronken, wordt het aanmerkelijk koud in de tuin. De meisjes vinden het te koud om nog langer buiten te blijven.
‘Kom,’ zegt Flupke, ‘we gaan eens op huis aan.’
Ze bedanken voor het ijs, de drankjes en de wiskundeles.
Koen zegt: ‘Nou jongens, kom gerust langs als jullie in de buurt zijn.’
Dat beloven ze.
Bettina en Dorien brengen hen tot aan de straat.
‘Goedgekeurd?’ informeert Bettina.
‘Helemaal,’ antwoordt Flupke. ‘Wat jij, Doortje?’
‘Zeker. Van mij krijgt Koen een wortel honderd!’
Daar moeten ze allemaal om lachen.
‘En,’ vraagt Dorien, ‘hebben jullie al een plan?’
Flupke antwoordt: ‘Nog niet. We gaan eerst brainstormen...’
‘Als we kunnen helpen, graag,’ zegt Dorien
‘Ja,’ voegt Bettina eraan toe, ‘dan bel je ons maar. Wacht,’ zegt ze.
Ze rent weg, en komt even later terug met een papiertje dat ze aan Flupke overhandigt.
‘Dit is ons telefoonnummer.’
‘Oké,’ zegt Flupke. ‘Hoe laat kunnen we het beste bellen, zonder de kans te lopen Koen aan de telefoon te krijgen?’

Bettina denkt kort na.

‘Eh.. tussen zeven en tien uur ’s morgens. Dan slaapt hij meestal.’

Dorien valt haar bij: ‘Ja, dat is inderdaad de beste tijd.’

‘Mooi zo,’ zegt Flupke. ‘Wel dames, we zien jullie wel weer.’

‘Oké, tot ziens Flupke en Doortje,’ zegt Bettina.

‘Dag jongens,’ voegt Dorien eraan toe. ‘En succes met jullie plannetje.’

Doortje zegt: ‘Dank je. Dat gaat zeker lukken. Dag hoor.’

Nog even wordt er gezwaaid. Dan zijn ze uit het zicht.

‘Het is nu inderdaad wat frisjes,’ merkt Doortje op.

‘Zeker jochie. We gaan lekker tempootje maken. We hebben huiswerk...’

Het is diep in de nacht. Doortje en Flupke zijn wakker na enige uren slaap.

‘We moeten wat bedenken, Flup.’

‘Helemaal met je eens Door. Maar niet op een lege maag.

Als jij nou even “kofjen” zet, bak ik uitsmijters voor ons.’

‘Flup, je bent een vriend naar mijn hart.’

‘En naar je maag zul je bedoelen.’

Een weinig later doen ze zich te goed aan de uitsmijters.

Wanneer ze uitgegeten zijn, zegt Doortje: ‘Dat was heerlijk Flupke,’ en hij wrijft zich over zijn buikje. ‘Jij mag vast koffie inschenken, dan was ik de spullen even af.’

“Iz-goed,” zegt Flupke.

Zodra ze weer samen zijn, en koffie proosten, zegt Flupke:

‘Laten we het systematisch aanpakken.’

‘Helemaal mijn idee, Flup. We doen het wiskundig.’

‘Goed,’ begint Flupke. ‘We hebben een man en een vrouw, die elkaar nog niet kennen...’

‘En die we op een slinkse manier bij elkaar moeten brengen,’ onderbreekt Doortje hem.

‘Precies. Ze zijn van de oude stempel...’ gaat Flupke verder, maar hij stopt omdat Doortje hem vragend aankijkt.

Flupke verklaart: ‘Dat wil zeggen, dat ze er ouderwetse ideeën op na houden. Niks mis mee. Zij voelen zich er wel bij. Dat betekent, dat het initiatief van Koen moet uitgaan. Anders gezegd, jochie: We moeten hem op haar attent maken.’

Het is even stil.

Doortje en Flupke drinken rustig hun koffie.

Het komt hoogst zelden voor dat ze niets zeggen...

Ineens staat Doortje op.

‘Flup, het is eigenlijk kipsimpel.’

‘Oh ja? Vertel.’

‘Ja, hoe hebben wij zogenaamd Dorien en Bettina ontmoet?’

‘Door het toilettasje van Bettina terug te brengen.’

‘Juistem, Flup. Dus... moeten we zorgen, dat Koen iets bij Katja terug gaat brengen.’

‘Hij heeft echter niets van haar,’ merkt Flupke op.

‘Klopt, maar... we kunnen natuurlijk wel zorgen, dat hij denkt iets van haar te hebben. En.. dat dan bij haar terugbrengt. Net als wij.’

‘Jochie, dat is het!.. Maar wat?’

‘Wat brengen mensen meestal terug bij iemand?’ vraagt Doortje.

‘Een regenscherm?’ probeert Flupke.

‘Nee,’ zegt Doortje, ‘daar staat geen naam op. Het moet iets zijn met haar naam erop...’

‘Of... erin,’ oppert Flupke.

‘Dat is het Flup... een portemonnaie.’

‘Een portemonnaie van Katja, bedoel je?’

‘Ja, eh nee. Niet echt Flup, maar met haar naam erin.. en haar adres natuurlijk!’ zegt Doortje opgewonden.

Flupke wordt nu ook enthousiast. ‘Verroest, dat moet lukken! We moeten dus een portemonnaie...’

‘Met wat geld erin,’ onderbreekt Doortje hem.

‘Met wat geld,’ gaat Flupke verder, ‘... door hem laten vinden.’

‘Ja, en Koen is volgens mij prima eerlijk. Dus Fluppeke, die gaat hij brengen. Dan ontmoeten ze elkaar, komen in gesprek, enzoverder.’

‘Dat doen we, Door. We zorgen dat Koen een beursje, met wat geld en Katja’s naam en adres erin, vindt.’

‘Klein probleempje, Fluppie. We moeten er ons zakgeld in doen. Het zou fijn zijn, als we er zeker van kunnen zijn, dat Koen het beursje vindt en niet iemand anders.’

‘Helemaal mee eens,’ beaamt Flupke. ‘We krijgen weliswaar vandaag weer zakgeld, maar ook ik wil toch wel graag, dat het bij het goede doel terecht komt.’

‘Zo is het maar net. Dus, dat moeten we nog eventjes uitvogelen.’

Flupke denkt even na.

‘Ik weet het Door, we moeten Dorien en Bettina inschakelen.’

‘Jottem Flup, laten we ze direct bellen.’

‘Nee gekkie, het is nog te vroeg. Het is pas half vier. We zullen echt moeten wachten tot het ochtend is.’

‘Oh ja, dat is waar ook. “Tussen zeven en tien,” zei Bettina. Toch?’

‘Klopt. Wel jochie, ik stel voor, dat we zo nog een paar uurtjes op één oor gaan. We zetten de wekker op acht uur. Dan bellen we.’

‘Afgesproken Flup, maar eerst nog even een afzakkertje.’

Flupke schenkt nog eens koffie in. Ze proosten op het succes.

Dan gaan ze hun ledikantjes opzoeken.

‘Ik hoop maar dat ik kan slapen,’ zegt Doortje. ‘Ik vind het zo spannend.’

‘Oh, jawel Door. En anders neem je maar een borreltje van Bram.’

Flupke zet zorgvuldig de wekker.

‘Truste Door.’

‘Truste Flup, slaap lekker.’

Doortje gaat nog even nadenken over hun plannetje. Dat duurt niet lang. Met een glimlach valt ook hij in slaap....

Doortje wordt wakker.

Hij hoort een stem die ‘plons’ zegt, en voelt iets nats op zijn gezicht.

Hij grijpt ernaar. Het is een nat washandje. Dat pakt hij op, en ziet het grijnzende gezicht van Flupke.

‘Plons, plons,’ zegt Doortje. ‘Ik zal jou ook even plonzen.’

Hij springt op, en gooit het washandje richting Flupke.

Die vliegt hun slaapkamertje uit. Het washandje mist hem.

Doortje gaat er ook uit, en brengt het washandje naar de badkamer.

‘Vind je jezelf leuk?’

‘Sorry Door, ik kreeg je maar niet wakker. Tjonge wat slaap jij vast.’

‘Ja Flup, als ik slaap, dan slaap ik...’

‘Kopje koffie om het goed te maken?’

‘Mmm ja.. met iets erbij, als dat kan.’

‘Wat dacht je hiervan?’ vraagt Flupke. Hij laat een schaal zien met acht appelflappen die Diny heeft gebakken.

‘Dat maakt alles weer goed, Flupke. Á propos, slapen Diny en Bram nog?’

‘Ja jochie, wat dacht je zelf? Zaterdagmorgen vijfendertig over acht!’

‘Gunst Flup, wat doen wij dan zo schofterig vroeg op?’

‘We gaan zo Dorien en Bettina bellen. Weet je nog?’

‘Oh ja, verhip. Ik ben nog niet zo wakker merk ik.’

‘Geeft niet Door, komt helemaal goed. Het is ook een beetje mijn schuld,’ bekent Flupke. ‘Ik werd uit mijzelf om kwart voor acht wakker. Toen heb ik de wekker afgezet, zodat jij nog even kon pitten.’

‘Dat is lief van je, Flup.’

‘Nou kom, jochie. We gaan onze flapjes nuttigen.’

Ze genieten van hun tamelijk zwartgebakken flappen en de koffie.

Hierbij nemen ze hun plannetje nog even door.

Na hun tweede koffie pakt Doortje de telefoon.

‘Neem alle tijd,’ zegt Flupke. ‘Het is weekend, dus we bellen gratis.’

Doortje draait het nummer dat Flupke opleest.

Even later hoort hij een stem: ‘Met Dorien van Dalen.’

‘Hoi Dorien, met Doortje Abraham. We hebben een plannetje bedacht.’

Hij vertelt wat Flupke en hij bedacht hebben.

Dorien is direct enthousiast.

‘Tjonge Doortje, jullie hebben er wel wat voor over. Jullie zakgeld in een portemonnaieetje op straat...’

‘Nou ja,’ zegt Doortje, ‘ik gok erop, dat het goed terecht komt. En,’ gaat hij verder, ‘daar hebben we jullie voor nodig. Wanneer komt het jullie het beste uit?’

‘Ik overleg even met Bettina,’ antwoordt Dorien. ‘Een ogenblikje.’

Doortje houdt zijn hand op de hoorn.

‘Ze overleggen even, Flup.’

‘Prima Door, ik ben benieuwd.’

Dorien meldt zich : ‘Hallo Doortje, daar ben ik weer.’

‘Vertel maar Dorien, wat hebben jullie besloten?’

‘Wel,’ antwoordt Dorien, ‘Koen gaat elke zondagavond rond 19 uur een uurtje met ons wandelen. Tenzij het regent dat het giet. Hij zegt dan: “Anderen laten hun hond uit, ik mijn poesjes.” Daarna , bij thuiskomst, eten we uitgebreid frietjes met croquetjes...’

‘Sapperdeflap, bofkontjes,’ zegt Doortje.

‘Ja, dat vinden wij ook.’ Dorien gaat verder: ‘Vlak voordat we weggaan, draait Koen altijd een stel shagjes voor tijdens het wandelen. Dat duurt een minuut of vijf. Kun je me nog volgen?’

‘Helemaal Dorien, ga maar verder met je verhaal.’

‘Oké Doortje. Nu hebben we het volgende bedacht: zodra Koen begint met het draaien van zijn shagjes, doe ik de buitenlamp bij de voordeur aan...’

‘Ik snap het al,’ zegt Doortje. ‘Dan leggen wij snel de portemonnaie neer, en smeren hem.’

‘Precies, dat is de bedoeling. Het moet wel gek gaan, wil iemand anders in die paar minuten jullie portemonnietje vinden.’

‘Dat lijkt mij ook sterk,’ beaamt Doortje. ‘Bovendien,’ gaat hij verder, ‘zitten de meeste mensen rond dat tijdstip voor de buis. Ik vind het echt een prima plan. Wij zorgen dat we, zo rond kwart voor zeven, in de buurt zijn, en wachten op het lichtsignaal.’

‘Op die manier moet het lukken, denk ik,’ meent Dorien.

Doortje zegt: ‘Ik wil, en dat geldt zeker ook voor Flupke, echter wel graag weten hoe het verloopt, Dorien. Wil je ons bellen zodra je iets meer weet?’

Dorien belooft het. Doortje geeft haar hun telefoonnummer en ze nemen afscheid.

‘Heb je het een beetje gevolgd, Flup?’

‘Ja, ik heb het een en ander opgevangen over een lichtsignaal.’

Doortje legt Flupke uit wat ze zullen gaan doen.

Ook Flupke is van mening, dat het plan een goede kans van slagen heeft.

‘Wat nu Door, blijven we op, of...?’

‘Eerlijk gezegd Flup, lust ik nog wel wat slaap.’

‘Ik ook jochie, maar eerst effe..’

‘Koffie!’ zeggen ze tegelijk.

Ze proosten, en fantaseren over hoe het verder zal verlopen.

Dan duiken ze hun ledikantjes terug in.

‘Truste Flup.’

‘Truste jochie. Slaap maar lekker uit. We moeten goed uitgerust zijn..’

‘Hé Doortje, kom je nog?’

Doortje roept vanuit de verte: ‘Ik ben er al.’

Eigenlijk wel slim; zo kan hij wat tijd winnen. Hij heeft het geleerd van Bram. Die doet dat als Diny hem roept voor het eten.

Zodra Doortje uit de badkamer komt, zegt Flupke: ‘We moeten nu echt opschieten; het is al vijf voor half zeven.’

‘Oh, dat redden we met gemak. Desnoods in ons tempootje.’

‘Ja, daar heb ik nu even geen zin in Door.. rennen met een volle maag. Waar bleef je nu zo lang?’

‘Ik poetste nog even de tanden, Flup.’

‘Alweer? Eh, nee laat maar .. ik hoef het niet te horen.’

Doortje grijnst en vraagt: ‘Hebben we het beursje bij ons?’

‘Check,’ antwoordt Flupke.

Hij laat het beursje zien, en doet het even open. Doortje controleert de inhoud: wat geld en een briefje met naam en adres van Katja.

‘Nou vooruit jochie, laten we gaan.’

Wanneer ze aankomen op de Roemer Visscherlaan, horen ze de klok van een kerk het kwartier aangeven.

Er staat vlak voor het huis van Koen een tamelijk dikke boom. Daar gaan ze achter staan. Op die manier kunnen ze de voordeur goed in de gaten houden. Gelukkig is het ook al donker op straat.

‘Nu maar hopen dat ze gaan wandelen,’ merkt Flupke op.

‘Natuurlijk gaan ze wandelen Flup; het regent toch niet?’

‘Nee, dat is waar jochie.’